

Иван Вазов
Срећу Атон

Корабът дреме. Тихи са вълните.
Спи Бяло море в нощний мир и хлад.
В небесний свод едни трептят звездите,
надникнали над спящия долен свят.

Пред нас атонски връх във мърчинните
стърчи вълшебно, като сън фъркат.
В мечти потънал, времената скрити
разбулям аз, кат гледам върха свят.

Полека-лека мрежата се вдига:
в килийка там, пред свещ, над бяла книга
навел се *Той*¹ с умислено чело.

А тъй са гладки водните пустини,
тъй тих въздухът, щото ми се чини,
че чух как дращи пачето перо!

КРАЙ

---

1. Паисий

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5222>]